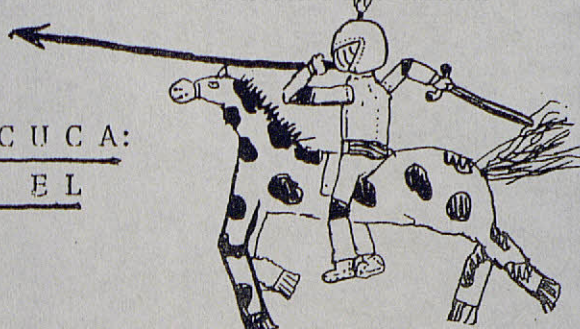

SANT JORDI MATA LA CUCA:
MORTA LA CUCA, MORT EL
VERÍ?

Morta la cuca, mort el verí: així fa la dita popular. Tanmateix, a la realitat no sempre s'esdevé així. O, en tot cas, n'apareixen d'altres, de cuques. I això no sempre ho tenim en compte.

L'eufòria provocada al nostre país per la mort de la "cuca" potser ens va fer suposar que ja tots els nostres problemes quedarien resolts, quan les noves cuques proclamaren la creació de l'Estat de les autonomies i, si bé algú ja va denunciar oportunament l'autonomia "descafeïnada" que hom concedia a Catalunya, foren molts els qui entonaren cànctics triomfalistes i molts altres els qui, suposant que ja tot ho resoldria el govern autonòmic, es posaren a jeure. Després, han vingut els planys i els desencisos... les defeccions i les abdicacions...

I és que les noves cuques --del color polític que sigui--, aprofitant mitjans més subtils de dominació, de desculturalització i de despersonalització, han portat a terme l'atac més virulent que mai hagi sofert la nostra terra. I els estralls són a la vista: degradació de la llengua parlada; retrocés en l'ús de la llengua al carrer; pèrdua gradual de la identitat nacional i, com a conseqüència, de l'esperit de resistència i de lluita; enfrontaments estèrils entre els propis Països Catalans, provocats per elements, de dins i de fora, al servei de les forces colonials; aplicació de la llei antiterrorista, empresonaments, tortures i mals tractes a independentistes pel sol fet de ser-ho...

Davant aquesta situació tan crítica, s'imposa la necessitat d'una ferma reacció de part de les forces vives i de la ciutadania tota dels Països Catalans. Som conscients que la batalla cal guanyar-la a l'interior, i així ho comprenen alguns grups que, per damunt o per davall de bandereres polítiques, han passat a una acció decidida per la reivindicació dels nostres drets i per la recuperació de les llibertats dels Països Catalans.

Els Casals catalans de la diàspora no poden restar al marge d'aquesta lluita. Històricament, sempre han jugat un paper brillant en circumstàncies semblants. Ara són cridats a jugar-lo de nou. Ara, més que mai, cal que coordinin esforços per tal de ser més útils als connacionals que breguen a l'interior. De nou han d'entrar a funcionar com a fogars de cultura catalana; llurs butlletins i publicacions han d'esdevenir altre cop els clarins que proclamin als quatre vents les injustícies i els atacs genocides que hom comet contra la nostra terra; per llur conducta han de poder parlar aquells catalans que no poden fer-ho a casa nostra; en llurs pàgines han d'aparèixer aquells articles que no poden sortir a la premsa en llengua catalana, cada cop més migrada, del nostre país.

De la decisió, energia, voluntat que cadascú de nosaltres, ciutadans dels Països Catalans, de l'interior o de l'exterior, posi en aquesta lluita, en dependrà que els nostres nèts continuïn essent catalans de parla catalana. Pensem que no n'hi pot haver d'altres. O seran catalans de parla catalana, o no seran catalans.